

Mál nr. 17/2014
M og
V vegna ábyrgðartryggingar sveitarfélags vegna hundahalds X.

Líkamstjón vegna hundbits 3. júlí 2012.

Gögn.

1. Málskot móttakið 9. janúar 2014 ásamt gögnum.
2. Bréf V dags. 3. febrúar 2014 ásamt lögregluskýrslum dags. 3. júlí, 24. júlí, 3. október, 4. október og 17. desember 2012. Tjónstilkynning skráðs eiganda hunds dags. 17. desember 2012 og afstöðuteikning tjónþola ódags.

Málsatvik.

Í gögnum málsins kemur fram að hundur sem skráður er í eigu X beit M í Elliðaárdal þar sem M var á reiðhjóli að hjóla framhjá hundinum og vörslumanni hans. Í frumskýrslu lögreglu bar M þannig um atvik málsins að hann hafi verið að hjóla yfir brú á eftir fólki með hund. Þegar M hafi komið yfir brúna hafi hann tekið fram úr fólkinu og þá hafi hundurinn glefsað aftan í kálfa hans. Vörslumaður hundsins og samferðamaður hennar báru á sama veg um atvik og M gerði í frumskýrslu lögreglunnar. Aðspurð sögðu þau bæði að hundurinn hafi verið í taumi en M hafi hjólað mjög nálægt í greint sinn. Vörslumaður hundsins bar í skýrslum lögreglu að hundurinn, sem er af tegundinni Doberman, hafi verið níu ára og aldrei bitið áður svo hún viti. Í lögregluskýrslu M frá 24. júlí 2012 segir M að fólkið sem hafi verið með hundinn hafi átt að sjá hann koma hjólandi og hann hafi verið búinn að hjóla framhjá þegar hundurinn hafi bitið hann. Auk þess vildi M meina að hundurinn hafi ekki verið í taumi þegar hann beit en hafi verið kominn í taum síðar.

M telur að greiða eigi skaðabætur vegna líkamstjóns hans þar sem 2,5-3 metrar hafi verið á milli hans og fólksins með hundinn þegar hundurinn hafi hlaupið að honum og bitið. M telur auk þess að ekki sé sannað að hundurinn hafi verið í taumi, en ef svo hefði verið hefði vörslumaður hans getað komið í veg fyrir bitið. M vísar til skyldu hundaeigenda að vera með hunda í taumi, sbr. 14.gr. samþykktar um hundahald í Reykjavík. M telur að brotið hafi verið gegn þeirri grein auk þess sem vörslumaður hundsins hafi sýnt gáleysi og séu skilyrði til greiðslu skaðabóta því uppfyllt.

V vísar til þess að vörslumaður hundsins og vinur hennar, sem hafi verið á staðnum M hlaut líkamstjón, hafi bæði borið á sama veg frá upphafi um atvik málsins. Það er að hundurinn hafi verið í taumi og M hafi komið skyndilega aftan að þeim á brúnni þannig að öllum hafi brugðið við. V telur að ekki sé sýnt að vörslumaður hundsins hafi sýnt gáleysi við vörslur hans, ósannað sé að hann hafi verið laus, hundurinn hafi ekki orðið uppvis að bitum áður eða hann þjálfaður til slíks. Verði því helst hægt að rekja slys M til óhappatilviljunar.

Álit.

Í gögnum málsins má sjá að M bar strax í frumskýrslu lögreglu þannig um atvik máls að hundur hefði bitið hann um það bil sem hann fór fram úr vörslumanni hundsins og vini hennar á göngubrú í Elliðaárdal. Kemur það heim og saman við lýsingu vörslumanns hundsins og vinar hennar. Verða þau atvik lögð til grundvallar en talið er ósannað að hundurinn hafi hlaupið á eftir M og bitið hann í fjarlægð frá brúnni eins og má lesa út úr síðari lýsingum hans á atvikum.

Af gögnum málsins verður ekki talið sannað hundurinn hafi verið laus en bæði vörslumaður hundsins og vitni bera um að hundurinn hafi verið í taumi. Skýringar M á því að hundurinn hafi

Líklega ekki verið í taumi koma ekki fram í frumskýrslu lögreglu heldur síðar. Þó umrætt vitni sé tengt vörslumanni hundsins verður að horfa til þess að sönnunarbyrði hvílir á M fyrir því að vörslumaður sá sem eigandinn fól vörslur hundsins hafi sýnt saknæma háttsemi í greint sinn. Ósannað er að brotið hafi verið gegn 14. gr. samþykktu um hundahald í Reykjavík og ekki er heldur talið sannað að vörslur hundsins hafi verið með öðrum hætti saknæmar í greint sinn. Ber M hallann af slíkum sönnunarskorti. M á því ekki rétt á bótum úr ábyrgðatryggingu hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðatryggingu hjá V.

Reykjavík 18. febrúar 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.